

alpenkonvention • convention alpine
convenzione delle alpi • alpska konvencija

Odbor za preverjanje
Alpske konvencije

ImplAlp/2015/22/5a/4

OL: DE

**PRIPOROČILA ZA UKREPANJE
ZA DOSLEDNO IZVAJANJE
1. ODST. 11. ČL.
PROTOKOLA „VARSTVO NARAVE IN UREJANJE KRAJINE“
V CELOTNEM ALPSKEM PROSTORU**

Prvi odst. 11. čl. Protokola „Varstvo narave in urejanje krajine“ (Protokol o varstvu narave) Alpske konvencije se glasi:

Pogodbenice se zavezujejo, da bodo ohranjale, urejale in po potrebi razširjale obstoječa zavarovana območja v skladu z njihovo namembnostjo in po možnosti ustanavljale nova zavarovana območja. Sprejemale bodo vse ukrepe, potrebne za preprečevanje nastajanja škode ali uničevanja teh zavarovanih območij.

Odbor za preverjanje je ob upoštevanju zaključnega poročila, pripravljenega k zahtevku o spremembah Uredbe za zavarovano krajinsko območje „Egartenlandschaft um Miesbach“¹ pripravilo naslednja priporočila za ukrepanje za dosledno izvajanje 1. odst. 11. čl. Protokola o varstvu narave v celotnem alpskem prostoru:

- 1) Protokol o varstvu narave Alpske konvencije je treba kot del pogodbenega prava v okviru mednarodnega prava razlagati v skladu s pravili za tolmačenje mednarodnega prava, kot to opredeljuje Dunajska konvencija o pravu mednarodnih pogodb (DKPMP). V skladu s 1. odst. 31. čl. DKPMP je treba tolmačenje Protokola o varstvu narave zato razumeti „v dobri veri v skladu z običajnim pomenom izrazov v mednarodni pogodbi v njihovem kontekstu ter glede na njen predmet in namen“.
- 2) Vsaka pogodbenica je po začetku veljavnosti Protokola o varstvu narave in urejanju krajine zase zavezana, da učinkovito izvaja 1. odst. 11. čl. Protokola o varstvu narave in poskrbi za to, da bodo te določbe upoštevane v vseh relevantnih postopkih. Ta obveznost obstaja neodvisno od dejstva, ali pogodbenice menijo, da se ta določba uporablja neposredno v nacionalnem pravnem redu ali ne. Prav v

¹ Navedba številke dokumenta ImplAlp/2015/22/5a/2

primeru, če pogodbenica zanika neposredno uporabnost, je treba sprejeti ustrezne ukrepe, da se kljub temu zagotovi upoštevanje takšne določbe.

- 3) Pojem „obstoječe zavarovano območje“ v smislu 1. odst. 11. čl. Protokola o varstvu narave zajema ne glede na to poimenovanje vse oblike zavarovanih območij. Praviloma določeno območje zavaruje, torej uvede varstveni režim, zadevni pristojni nacionalni organ.
- 4) Namen varstva zavarovanega območja praviloma izhaja iz pravnega akta, ki uvaja varstveni režim, ali iz zakonskih podlag, na katerih temelji varstveni režim. Ob tem je treba za zavarovana območja, ki so v določeni pogodbenici obstajala že v času veljavnosti Protokola o varstvu narave, uporabiti namen varstva, ki je bil relevanten v tem času. Za kasneje oblikovana zavarovana območja je odločilnega pomena namen varstva v času uvedbe varstvenega režima za to območje.
- 5) Prvi odst. 11. čl. Protokola o varstvu narave in urejanju krajine opredeljuje mednarodno pravno zavezo glede ohranjanja zavarovanih območij v smislu njihovega namena varstva. Ta zaveza velja tako formalno, torej glede pravnega statusa, kot tudi materialno, torej z vidika zavarovanih dobrin. Zgolj formalno ohranjanje zavarovanega območja tako ne zadošča, če se zaradi materialnih škodljivih vplivov ne ohranja namen varstva tega zavarovanega območja.
- 6) Prvi odst. 11. čl. Protokola o varstvu narave ne pomeni absolutne prepovedi uvajanja sprememb. Vsako spremembo je treba tako preveriti v smislu konkretnega namena varstva zavarovanega območja. Vsekakor pa so prepovedani ukrepi, ki so po svoji kakovosti, intenzivnosti ali prostorski razširjenosti v nasprotju z namenom varstva zavarovanega območja. Da bi zavarovana območja ohranjali v smislu njihovega namena varstva, je treba spremembe izvajati v smislu koordiniranega skupnega koncepta, da bi bilo tudi pri kumulativni oceni vseh ukrepov zagotovljeno, da se še naprej ohranja namen varstva zavarovanega območja.
- 7) V tej luči Odbor za preverjanje da pobudo, da se pri prihodnjem preverjanju vprašanj spremem ohranjajo zavarovana krajinska območja v smislu njihovega namena varstva, upoštevajo naslednja merila:
  - bolj obsežno ko projekt vpliva na podobo krajine,
  - močnejše ko so prizadete površine, kjer je posebej izrazit specifičen krajinski značaj zavarovanega območja,
  - večja ko je površina, na kateri so izvedli trajne gradbene ukrepe,
  - manj ko je projekt del organske rasti obstoječih omejenih poseljenih površin,
  - bolj ko je zavarovano območje v bližini zadevnega projekta v preteklosti že bilo deležno negativnih sprememb ali izgub površin,

- tem bolj je treba izhajati iz domneve, da gre za zmanjšanje namena varstva.
- 8) Pri določanju novih zavarovanih krajinskih območij v prihodnje ali ob novelah pravnih podlag za obstoječa zavarovana krajinska območja na področju veljavnosti Protokola o varstvu narave utegne biti upoštevanje meril, navedenih v točki 7, koristno. V tej zvezi bi bilo mogoče identificirati površine in element znotraj zavarovanih območij, kjer je specifični krajinski značaj še posebej izrazit oz. tiste površine, ki so še posebej pomembne za opredelitev značaja določenega zavarovanega območja.
  - 9) Prav tako Odbor za preverjanje priporoča, da se s temi priporočili za ukrepanje k 1. odst. 11. čl. Protokola o varstvu narave s pomočjo ustreznih ukrepov prenosa znanja seznanijo širša javnost, zlasti relevantni odločevalci in uporabniki s pravnega področja.